

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **H.H. N**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty
právně zastoupen Mgr. Petrem Škopkem, advokátem
sídlem Dukelských hrdinů 59/II, 269 01 Rakovník

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2025, č. j. OAM-588/ZA-ZA11-D07-2025, o udělení mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje I.Ch.

1. Žalobce se domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí, jímž žalovaný shledal žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil; též určil, že státem příslušným k posouzení žádosti žalobce je dle článku 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), Rumunsko.

II. Skutková zjištění vyplývající z obsahu správního spisu

2. Žalobce podal na území České republiky dne 22. 5. 2025 žádost o mezinárodní ochranu.
3. Dne 4. 6. 2025 poskytl žalobce údaje ke své žádosti. Upřesnil, že je bez náboženského i politického přesvědčení. Je ženatý a má čtyři děti; rodina žije ve Vietnamu. Z vlasti vycestoval letecky do Rumunska v roce 2019, kde pracoval. Do České republiky přicestoval na přelomu roku 2023 a 2024 nákladním vozem. V Rumunsku disponoval pobytoým oprávněním s platností do června 2024. O mezinárodní ochranu žádá poprvé. Je zdravý, léky neužívá. Do Vietnamu se vrátit nemůže, jelikož je tam zadlužený. Musí vydělávat peníze, aby splácel dluh a finančně vypomáhal rodině.
4. Identické důvody své žádosti žalobce zopakoval při pohovoru dne 4. 6. 2025. Upřesnil, že v Rumunsku pracoval v továrně i na stavbách, bydlel na ubytovně, ubytování a životní potřeby si zajišťoval sám. Z Rumunska odcestoval, neboť tam neměl stabilní práci a dosahoval nízkých příjmů. Jiné důvody pro opuštění Rumunska neměl. Do České republiky přicestoval za pomoci zprostředkovatele, žádné vazby zde neměl. Platnost rumunského pobytového oprávnění vypršela asi v červnu 2024. Uvědomuje si, že se jeho pobyt stal neoprávněným. V Rumunsku kromě nedostatku práce neměl žádné problémy. Do Rumunska se vrátit nechce, neboť je opustil neoprávněně a nebude mít možnost tam najít práci. V České republice či v jiném státě EU nemá žádné příbuzné či nejbližší sociální vazby. Chce zde zůstat, aby mohl vydělávat peníze na dluh ve Vietnamu. Tam se obává věřitelů.
5. Dne 4. 6. 2025 žalovaný žalobce zajistil dle § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu v zařízení pro zajištění cizinců.
6. Žalobce není veden v systému SIS. Nemá záznam v EURODAC.
7. Dne 6. 6. 2025 požádal žalovaný ve smyslu nařízení Dublin III Rumunsko o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce. Poukázal na to, že žalobce byl od 3. 6. 2023 do 2. 6. 2024 držitelem pobytového oprávnění v Rumunsku.
8. Dne 13. 6. 2025 uznalo Rumunsko svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce ve smyslu čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III, jelikož žalobce disponoval pobytoým oprávněním v Rumunsku s platností do 2. 6. 2024.

9. Správní spis obsahuje mj. Informaci Ministerstva vnitra České republiky, OAMP, ze dne 7. 11. 2024, týkající se azylového systému v Rumunsku.
10. Žalovaný seznámil žalobce s obsahem spisového materiálu dne 23. 6. 2025. Žalobce nenavrhl doplnění podkladů a neuvedl další skutečnosti.
11. V napadeném rozhodnutí žalovaný uzavřel, že státem příslušným k posouzení žádostí je Rumunsko s ohledem na ustanovení článku 12 odst. 4 nařízení Dublin III. Žalovaný neshledal systémové nedostatky v azylovém řízení, a to jak obecně, tak i ve světle konkrétních okolností uváděných žalobcem. Rovněž nenašel důvody k aplikaci diskrečního oprávnění předpokládaného čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, přičemž žalobce z Rumunska odcestoval kvůli nízké mzdě a nechce se tam vrátit.

III. Žaloba

12. Žalobce považuje za nepřekoumatelný závěr žalovaného o tom, že v případě Rumunska neexistují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systémovým nedostatkům v azylové proceduře a že podmínky přijetí nedosahují rizika nelidského a ponižujícího zacházení. Vyzdvihuje, že žalovaný odkazuje na Informaci OAMP ze dne 7. 11. 2024, tu ztotožňuje s Informací OAMP ze dne 14. 6. 2023, aniž by vysvětlil, které ze skutkových zjištění učinil na základě té, které zprávy. Žalobce má navíc Informaci OAMP ze dne 7. 11. 2024 za neaktuální s ohledem na časový odstup jejího pořízení.
13. Dle žalobce žalovaný pochybil rovněž při úvahách o možnosti aplikovat diskrečního oprávnění dle čl. 17 nařízení Dublin III. Odůvodnění neodpovídá skutečnosti: není totiž pravdou, že by žalobce pobýval mimo zařízení pro ubytování žadatelů, jak uvádí žalovaný; též není pravdou, že by žalobce v České republice neměl vytvořeny kulturně-sociální vazby, neboť zde přicestoval již na přelomu r. 2023 a 2024. Je tak evidentní, že si na území za dobu více než roku vytvořil vazby, byť s ohledem na neznalost češtiny především v rámci vietnamské komunity. Žalovaný též nezohlednil, že při pobytu v České republice žalobce nebyl stíhán pro žádnou trestnou činnost. Na území České republiky má svého právního zástupce: z rozhodnutí není zřejmé, jaký přístup k právní pomoci bude žalobce mít v Rumunsku.
14. Žalovaný se nezabýval možnostmi pro udělení udělit humanitární azyl.
15. Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

16. Ve vyjádření k žalobě ze dne 14. 7. 2025 žalovaný zdůrazňuje, že se nedopustil nedostatků namítaných v žalobě. Opatřil si dostatek podkladů pro rozhodnutí, které považuje za překoumatelné. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

17. K námitce stran dokumentu – Informace OAMP ze dne 14. 6. 2023 žalovaný připouští, že ji cituje na straně 5 napadeného rozhodnutí. Jedná se nicméně o písarskou chybu (chybu v dataci zprávy). Žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel z Informace OAMP ze dne 7. 11. 2024. Tuto zprávu pak považuje z aktuální.
18. Žalovaný uvádí, že v nynější věci Rumunsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce dle čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III, jelikož žalobce disponoval pobytovým oprávněním v Rumunsku s platností do 2. 6. 2024. K otázce systémových nedostatků azylového systému v Rumunsku žalovaný poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu.
19. Odůvodnění, proč nepřistoupil k aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III, má žalovaný za dostatečné a souladné s obsahem spisového materiálu; poukázal i na souvztažnou judikaturu.
20. Žalovaný připomněl, že s ohledem na skutečnost, že o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu nerozhodoval meritorně, nebylo na místě posuzovat možnost udělit žalobci humanitární azyl.
21. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

V. Posouzení věci krajským soudem

22. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo. V napadeném rozhodnutí přitom nezjistil takové vady, k nimž byl povinen přihlédnout i bez návrhu (srov. § 76 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“).
23. Krajský soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
24. V projednávané věci je nesporné, že na základě pravidel pro určení příslušnosti členského státu dle nařízení Dublin III, konkrétně dle čl. 12 odst. 4 první věty¹ je dána příslušnost členského státu, který vydal žalobci povolení k pobytu, tedy Rumunsko. V nynější věci žalobce disponoval pobytovým titulem vydaným v Rumunsku, platným do června 2024, přičemž v mezidobí od jeho vydání území členských států neopustil. V České republice požádal o mezinárodní ochranu až v květnu 2025. Rumunsko svou příslušnost uznalo.
25. Jádrem přezkumu je posouzení otázky, zda žalovaný přezkoumatelně vyhodnotil rizika, která žalobci hrozí v případě přemístění do Rumunska z pohledu jeho postavení žadatele o mezinárodní ochranu; v této souvislosti žalobce namítá nedostatky v odůvodnění napadeného rozhodnutí s ohledem na užití zprávy o zemi původ (V.1). Žalobce má dále za nepřezkoumatelné odůvodnění žalovaného ohledně možné aplikace čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III (V.2).

¹ Pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států.

26. Před vypořádáním v předchozím odstavci detektovaných žalobních námitek krajský soud konstatuje, že žalobní námitku týkající se možnosti udělit žalobci humanitární azyl považuje za lichou. V nynější věci totiž žalovaný posuzoval nejprve svou příslušnost k tomu, zda se vůbec může z pohledu zásad dublinského systému meritorně zabývat žádostí žalobce o mezinárodní ochranu. Za situace, kdy shledal, že není příslušný k jejímu meritornímu posouzení, nebylo ani v jeho kompetenci žádost o mezinárodní ochranu žalobce vypořádat z pohledu naplnění podmínek, které zákon o azylu předpokládá pro udělení humanitárního azylu.

V. 1 K nepřezkoumatelnosti závěrů o absenci systémových nedostatků v rumunském azylovém systému a k informacím o zemi původu

27. Krajský soud úvodem konstatuje, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí poměrně obsáhle zabýval fungováním azylového řízení v Rumunsku a dovodil, že zde nedochází k systematickým nedostatkům (srov. stranu 4 a 5 napadeného rozhodnutí).
28. Žalovaný své posouzení i dostatečně individualizoval ve vztahu ke konkrétní situaci žalobce. Z tvrzení žalobce přitom neplynou žádné konkrétní okolnosti, které by měl žalovaný ve vztahu k žalobci a jeho vztahu k Rumunsku zvažovat. Z informací obsažených ve spisovém materiálu je zjevné, že žalobce v Rumunsku od roku 2019 do konce roku 2023 pobýval, pracoval, bydlel na ubytovně, sám si zajišťoval životní potřeby. Též disponoval rumunským pobytovým oprávněním. Rumunské prostředí mu tak není cizí. Při pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu nevzněl žádné konkrétní výtky ve vztahu k Rumunsku, naopak sdělil, že kormě nedostatku práce zde neměl žádné problémy. Návrat do Rumunska žalobce odmítá primárně kvůli tomu, že jeho pobyt bude neoprávněný, a nebude tam tak moci pracovat a vydělávat peníze. Žalovaný zohlednil věk žalobce, jeho zdravotní stav, pobytovou historii, předchozí pobyt v Rumunsku. Vzal v úvahu i důvody, které žalobce přiměly k opuštění Rumunska, kde poměrně dlouhou dobu pobýval a pracoval.
29. Krajský soud na tomto místě pro stručnost odkazuje na odůvodnění správního orgánu, s nímž se plně ztotožňuje. Není smyslem soudního přezkumu neprakticky a zdlouhavě říkat jinými slovy totéž. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005–130).
30. Žalovaný své rozhodnutí též podložil dostatečně aktuální zprávou o poměrech zrcadlící stav k listopadu 2024 (vypracovanou tak cca 7 měsíců před vydáním napadeného rozhodnutí). Zpráva se cíleně věnuje azylovému systému v Rumunsku, azylové legislativě, zranitelným osobám, dublinským navrátilcům, azylovým střediskům, přijímacím podmínkám zajišťování a azylovým a dublinským statistikám. Zpráva mj. vyjmenovává, jaká práva bude mít žalobce coby žadatel o mezinárodní ochranu (např. přístup k právní pomoci, bezplatné ubytování, stravu, přístup k trhu práce po třech měsících od podání žádosti etc.). Obecné systémové nedostatky azylového systému z této zprávy neplynou. Nelze přisvědčit ani tvrzení o její neaktuálnosti pro časový odstup.

31. Tato zpráva (Informace OAMP ze dne 7. 11. 2024) je ve správním spise obsažena a žalobce měl možnost se s ní seznámit. V řízení již byl právně zastoupen. Právní zástupce byl o úkonu informován, nezúčastnil se jej (neúčast omluvil).
32. Soud také podotýká, že Informace OAMP ze dne 7. 11. 2023 vychází ze zprávy Asylum Informatic Database (AIDA) z července 2024, zprávy Agentury Evropské Unie pro azyl z února 2023. Zpráva, kterou žalovaný použil jako podklad pro napadené rozhodnutí, tak vyhovuje požadavkům uvedeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008–71, podle kterého „*informace musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.*“
33. Žalobci nelze přitakat, ani pokud má odůvodnění žalovaného za nepřezkoumatelné s ohledem na to, že na straně 5 odůvodnění svého rozhodnutí uvádí „*Informace OAMP ze dne 14. 6. 2023*“. Z kontextu napadeného rozhodnutí i obsahu správního spisu je zcela zjevné, že se jedná o chybu v psaní, resp. v dataci zprávy. Žalobce měl možnost se se správním spisem, tedy i použitou zprávou, seznámit. Nelze odhlédnout od toho, že on ani jeho právní zástupce nevznegli žádné výhrady k obsahu spisového materiálu, žádné doplnění dokazování nenavrhli a další skutečnosti k žádosti netvrdili. Z napadeného rozhodnutí je zcela evidentní, z jakých informací žalovaný při svém rozhodnutí vycházel. Skutková zjištění žalovaného stran azylového systému v Rumunsku nejsou rozporná s obsahem spisového materiálu, což pouhá chyba v psaní (byť zbytečná) nemůže zvrátit.
34. Žalovaný posoudil otázku, zda existují v nynější věci závažné důvody domnívat se, že v Rumunsku jsou dány systémové nedostatky v azylovém řízení a při přijímání žadatelů, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení a které by bránily žalobcovu přemístění do Rumunska v souladu s ustálenou i recentní judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 21. 3. 2018, č. j. 2 Azs 33/2018-20; usnesení ze dne 5. 12. 2019, č. j. 1 Azs 256/2019-30; ze dne 22. 1. 2020, č. j. 5 Azs 308/2019-37; ze dne 20. 8. 2020, č. j. 4 Azs 135/2020-32 či ze dne 21. 7. 2020, č. j. 10 Azs 42/2021-40; a v nich citovanou judikaturu). Podle ní není Rumunsko obecně považováno za stát, kde by se projevovaly popsané systémové nedostatky.
35. V této souvislosti krajský soud také nemůže přehlédnout, že je to naopak žalobce, který na tvrzené systémové nedostatky azylového systému v Rumunsku a z nich plynoucí rizika pouze v obecné rovině poukazuje, aniž by jakkoli konkretizoval možný negativní dopad do svých garantovaných práv. Žalobcova situace není v tomto ohledu nijak výjimečná. Žalobce nepředložil ani žalovanému, ani následně v žalobě, konkrétní indicie, z nichž by bylo možno v jeho případě usoudit na jakékoli riziko možného konfliktu s garancemi čl. 3 Úmluvy, resp. čl. 4 Listiny.
36. Krajský soud odmítá tezi žalobce, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je totiž dle ustálené judikatury vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro skutečnou absenci důvodů (nedostatkem důvodů přitom nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění rozhodnutí) či pro nesrozumitelnost nelze rozhodnutí při sebevětší snaze meritorně přezkoumat. V odůvodnění rozsudku ze dne 11. 1. 2015, č. j. 1 As 229/2014 – 48 (bod 18), přitom Nejvyšší

správní soud uvedl, že ani „nedostatečné odůvodnění správního rozhodnutí není důvodem pro zrušení tohoto rozhodnutí, pokud jsou skutkové údaje, z nichž správní orgán vycházel, obsahem správního spisu, a skutkové a právní úvahy správního orgánu, které vedly k vydání rozhodnutí, jsou ze spisu alespoň v základních rysech bez pochyb rekonstruovatelné“ (shodně pak i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2019, č. j. 9 Azs 100/2018 – 30).

V. 2 K nepřezkoumatelnosti odůvodnění o (ne)aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III

37. Žalobce se též domnívá, že odůvodnění možnosti využít diskrečního oprávnění obsaženého v čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, resp. vypořádání (ne)aplikace toho ustanovení žalovaným, je nepřezkoumatelné.
38. Krajský soud předepisuje, že diskreční oprávnění obsažené v článku 17 odst. 1 nařízení Dublin III představuje možnost, nikoli povinnost, státu posoudit žádost o udělení mezinárodní ochrany, i když k němu není příslušný. Užití zmiňovaného ustanovení je vyhrazeno situacím, kdy by postup podle kritérií pro určení státu příslušného k posouzení žádosti nevedlo k realizaci smyslu řízení, jímž je poskytnutí skutečné efektivní ochrany před individuálně identifikovanou újmou. Jinými slovy článek 17 je na místě užit v případě, kdy ve státě příslušném k řízení o mezinárodní ochraně dle nařízení Dublin III nebude žadatel v bezpečí před hrozbou takové újmy, resp. pokud pojednáváná hrozba újmy je předkládána ve smyslu trvání důvodu, který vedl žadatele o azyl k opuštění třetí země, i ve státě příslušném k posouzení žádosti (např. dosah ohrožení života žadatele i na území příslušného státu), případně ve smyslu výjimečného důvodu v podobě zvláštního zájmu (blíže srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č.j. 2 Azs 222/2016 - 24).
39. Krajský soud považuje za vhodné připomenout obecné zásady týkající se aplikace diskrečního oprávnění správním orgánem. Z ustálené judikatury (za všechny srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002–42, č. 906/2006 Sb. NSS, či nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, či ze dne 10. 3. 2008, sp. zn. IV. ÚS 2701/07) vyplývá, že diskrece je v právním státě vždy určitým způsobem omezena nebo vymezena, není nelimitována, jinak by byl vytvářen prostor pro nepřijatelnou libovůli. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2008, č. j. 5 As 51/2007–105, se přitom konstatuje, že „když správní orgán rozhoduje na základě volné správní úvahy, musí být jeho rozhodnutí přezkoumatelné a musí být zřejmé, že z mezí a hledisek správního uvážení nevybočil. I v těchto případech musí správní orgán respektovat stanovené procesní postupy i elementární právní principy správního rozhodování“.
40. V aktuálně pojednávaném případě lze za výše zmíněný limit považovat povinnost státu zabývat se případy vykazujícími okolnosti hodné zvláštního zřetele, tedy tam, kde by neposouzení možných důsledků postoupení žádosti státu příslušnému k řízení dle nařízení Dublin III mohlo vést k nenaplnění smyslu nařízení, tj. k nezajištění účinné mezinárodní ochrany.
41. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí dostatečným a přezkoumatelným vypořádal (na straně 6, odstavci 2) z pohledu článku 17 i obecných zásad s otázkou, proč v případě

žalobce nepřistoupil k atrakci příslušnosti k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Vyhodnotil jednak vztah žalobce k České republice; připomenul i okolnosti, za kterých žalobce do České republiky přicestoval a uplatnil svou žádost o mezinárodní ochranu (absence jakýchkoliv osobních, kulturních či ekonomických vazeb žalobce v České republice; ekonomické důvody opuštění země původu i Rumunska). Zohlednil rovněž fungování azylové procedury v Rumunsku, a to ve světle zajištěných zpráv o poměrech; s ohledem na zajištěné zprávy neshledal žádných systémových nedostatků k fungování tamního azylového řízení.

42. Žalobci lze částečně přitakat, pokud upozorňuje na to, že se žalovaný mylí, pokud v odůvodnění uvedl, že se žalobce nenachází v pobytovém středisku. Z obsahu spisu totiž plyne, že žalobce byl od 4. 6. 2025 zajištěn. Uvedené pochybení v odůvodnění žalovaného však není s to způsobit nepřezkoumatelnost jeho úvahy o tom, zda lze v případě žalobce aplikovat diskreční oprávnění ve smyslu čl. 17 Dublin III. Krajský soud opětovně připomíná, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je totiž dle ustálené judikatury vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro skutečnou absenci důvodů (nedostatkem důvodů přitom nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění rozhodnutí) či pro nesrozumitelnost nelze rozhodnutí při sebevětší snaze meritorně přezkoumat.
43. Správní uvážení žalovaného odpovídá skutkovému stavu věci a zásadám logiky a je v souladu s účelem sledovaným tímto institutem. Žalovaný uvedl, jaká kritéria v rámci své úvahy použil. Jeho rozhodnutí v tomto směru seznal krajský soud i dostatečně individualizovaným. Úvaha žalovaného o (ne)aplikaci diskrečního oprávnění dle čl. 17 nařízení Dublin III ve vazbě na azylový příběh žalobce, jeho pobytovou historii, ve spojení s informacemi o Rumunsku, ob stojí.
44. Žalobce ostatně sám neuvedl žádné dostatečně „silné“ argumenty, které by mohly k aplikaci diskrečního oprávnění správní orgán vést. Rozhodně jím nemůže být poprvé až v žalobě zaznívající tvrzení o tom, že si v České republice vytvořil kulturně-ekonomické vazby ve vietnamské komunitě. Naopak, žalobce sám při pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu vypověděl, že žádné vazby v České republice nemá. Rovněž v žalobě připouští, že ony tvrzené kulturně-ekonomické vazby jsou pouze na vietnamskou komunitu s ohledem na neznalost českého jazyka. Ani absence trestně-právní minulosti není dostatečným argumentem pro užití čl. 17 nařízení Dublin III. Posouzení toho kritéria žalovaným tedy plně ob stojí.
45. Důvod užití diskrečního oprávnění nepředstavuje ani přítomnost právního zástupce žalobce v České republice. Odhlédne-li krajský soud od toho, že se advokát žalobce osobně neúčastnil ani jednoho z úkonů ve správním řízení, nelze již vytěsnit, že dle Informace OAMP z listopadu 2024, která byla podkladem pro zkoumání azylového systému v Rumunsku, má žadatel má po celou dobu přístup právnímu zastupování, v Rumunsku existuje bezplatná právní pomoc a zastupování jsou poskytovány i nevládními organizacemi. Žadatel má též možnost požádat o právního zástupce *ex offio*.
46. Správní uvážení ve vztahu k čl. 17 Dublin III, jak je provedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, ob stojí. Odůvodnění správního uvážení v tomto směru odpovídá (s drobnou korekcí stran skutečnosti, že je žalobce zajištěn, nemající vliv celkovou správnost

posouzení) skutkového stavu věci a zásadám logiky a je v souladu s účelem sledovaným tímto institutem. Správní orgán označil, jaká kritéria, která v rámci své úvahy vůbec použil. Jeho rozhodnutí je i dostatečně individualizováno.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

47. Krajský soud na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a žalovaný je vydal v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
48. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud proto žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 12. srpna 2025

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.
samosoudkyně